

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-330/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Fedore Lovričević-Stojanović, predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Slavice Marić-Okičić, članica vijeća, te više sudske savjetnice zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojega zastupa opunomoćenica dipl. iur., temeljem generalne punomoći, broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (HAKOM), Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Umaga, koju zastupa opunomoćenik, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanja potvrde o pravu puta i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 30. svibnja 2018.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje djelomičnog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/54, urbroj: 376-10-17-7, od 23. listopada 2017.

II Nalaže se tužitelju naknaditi trošak upravnog spora zainteresiranoj osobi u svoti od 3.125,00 kn.

III Ova će se presuda objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na česticama navedenim u izreci toga rješenja u k.o. Kaštel, k.o. Kršete, k.o. Lovrečica, k.o. Materada, k.o. Petrovija, k.o. Savudrija, k.o. Umag, a koje su u vlasništvu Grada Umaga (ovdje zainteresirane osobe) (I točka izreke). Elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I čine 16.133,20 m trase kabelske kanalizacije koja zauzima površinu 16.141,19 m², 35.615,7 m trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova koji zauzimaju površinu od 18.447,85 m² te 132 stupa o 262 prihвата (II točka izreke). Utvrđuje se da visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I, koju je Hrvatski Telekom d.d. obvezan plaćati Gradu Umagu, iznosi 240.574,00 kn godišnje, počam od 27. siječnja 2017. Rok za plaćanje naknade za prvu godinu je 8 (osam) dana od primitka ovoga djelomičnog rješenja (III točka izreke).

Tužitelj je protiv citiranoga djelomičnog rješenja podnio tužbu zbog svih zakonom propisanih razloga. Iznosi sažetak predmetnog upravnog spora navodeći u bitnome da je tuženik dana 30. siječnja 2017. donio zaključak kojim je, između ostaloga, naložio tužitelju dostaviti Tablicu 1 za unos u aplikaciju za izdavanje potvrda o pravu puta za svaku pojedinu

česticu koja je u vlasništvu Grada Umaga (dalje u tekstu: Grad) ili je u naravi opće dobro pod upravom Grada kao upravitelja općeg dobra, a na kojima je izgrađena elektronička komunikacijska infrastruktura i druga povezana oprema (dalje u tekstu: EKI). Navodi kako se sukladno praksi Visokog upravnog suda RH grad može pojaviti kao ovlaštenik naknade za pravo puta, samo u odnosu na one nekretnine za koje se može aktivno legitimirati kao njihov vlasnik ili upravitelj općeg dobra i to na temelju ovjerenih izvadaka iz zemljišnih knjiga iz kojih će biti vidljiv takav opis. S obzirom da se Grad nije uspio aktivno legitimirati kao vlasnik nekretnina odnosno upravitelj općeg dobra, tužitelj se protivio donošenju bilo kakvog privremenog rješenja te je predložio okončati postupak na način da se odbije zahtjev Grada za sve one nekretnine za koje se prema stanju u zemljišnim knjigama Grad ne može legitimirati kao vlasnik nekretnine ili upravitelj općeg dobra. U konačnosti je tuženik pozivanjem na članak 28. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 83/13. i 71/14., dalje u tekstu: ZEK) donio pobijano djelomično rješenje. Osim toga smatra da je tuženik prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza plaćanja naknade za pravo puta pogrešno primijenio materijalno pravo te je posljedično time neosnovano priznao Gradu pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja njegova zahtjeva. Naime, drži spornim je li tuženik prilikom određivanja početka od kojega se računa obveza plaćanja naknade Gradu, bio ovlašten primijeniti materijalno pravnu odredbu iz članka 5. stavka 4. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi ("Narodne novine" 95/17.) (dalje u tekstu: PID Pravilnik), koja odredba nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka. Kako postupovna odredba novoga Pravilnika više ne predviđa izdavanje potvrde o pravu puta za slučaj kada je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine, tada je analognom primjenom odredbe članka 4. stavka 3. starog Pravilnika u izreci djelomičnog rješenja trebalo odrediti da je obveza plaćanja računa od dana izdavanja djelomičnog rješenja.

Tužitelj predlaže Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporeno djelomično rješenje.

Na temelju članka 32. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS), tuženik i zainteresirana osoba pozvani su dostaviti odgovor, odnosno očitovanje o tužbi.

U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivi tužbenim navodima. Smatra da je u osporavanom djelomičnom rješenju pravilno primijenjen članak 5. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11., 151/14. i 95/17., - dalje u tekstu: Pravilnik) kojom odredbom je propisano da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Navedena je odredba primijenjena na temelju članka 9. stavka 2. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 95/17.) (do sada u tekstu: PID Pravilnik), kojim je propisano da će se postupci započeti po ranijem Pravilniku dovršiti po odredbama ovog Pravilnika. Ističe kako se ni ranije važećim odredbama Pravilnika, niti PID Pravilnika, ne mijenjaju pravni odnosi između vlasnika nekretnine i infrastrukturnog operatora, jer pravo na naknadu za korištenje nekretnina za pravo puta, ne proizlazi iz Pravilnika već iz ZEK-a. Napominje kako prijelazne odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 72/17.) ne propisuju ništa o retroaktivnoj primjeni materijalno-pravnih odredaba, pa je zbog toga tuženik primijenio one materijalno pravne odredbe koje su bile na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka.

Nadalje, navodi kako je netočna tvrdnja tužitelja da postoji dvojba glede vlasništva podnositelja zahtjeva na svim česticama koje se nalaze u Tablici 1. Ističe kako ni podnositelj zahtjeva niti tužitelj tijekom postupka nisu doveli u pitanje utvrđeno stanje vlasništva na predmetnim česticama, niti su dostavili dokaze iz kojih bi bilo vidljivo da postoje određene promjene, stoga je tuženik donio rješenje temeljem postojećih dokaza u spisu. Oспоравanim rješenjem tužitelj je određen infrastrukturnim operatorom samo na onim česticama koje su u vlasništvu Grada, a ne na svim česticama na administrativnom području Grada te stoga ne može biti govora o pogrešno ili nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju. Naglašava kako je nesporno da se tužitelj za sve vrijeme trajanja postupka, pa i prije podnošenja zahtjeva, koristi nekretninama koje su predmet ovoga postupka i na njima ostvaruje pravo puta, bez plaćanja naknade.

Tuženik navodi da je teret dokaza na tužitelju, koji se odnose na njegovu infrastrukturu, a podnositelj zahtjeva (ovdje: zainteresirana osoba) je obvezna naznačiti za koje čestice potražuje naknadu za pravo puta, a što je i učinjeno očitovanjem od 5. listopada 2017. Stoga je u konkretnom slučaju, tuženik na temelju zahtjeva podnositelja te na temelju dostavljenih podataka o identificiranim nekretninama, kao i elaborata stvarnoga stanja izrađenog od strane tužitelja na kojima se nalazi njegova EKI, utvrdio tužitelja kao infrastrukturnog operatora na taksativno navedenim katastarskim česticama i utvrdio visinu naknade za pravo puta. Na taj je način tuženik kao javnopravno tijelo sukladno zakonskim ovlastima iz ZEK-a i Pravilnika potvrdio uređenje njihovih međusobnih odnosa kroz institut prava puta. Tuženik je predložio Sudu da odbije tužbeni zahtjev.

U odgovoru na tužbu, zainteresirana osoba Grad Umag, u bitnome je navela da je predmetni postupak pokrenut na temelju njenoga zahtjeva od 27. siječnja 2017. i da se isplata naknade odredila prema izričitoj odredbi članka 9. stavka 2. PID Pravilnika. U odnosu na prigovor tužitelja kako nije nedvojbeno utvrđeno da bi zainteresirana osoba bila vlasnik nekretnina za vrijeme podnošenja zahtjeva pa ni kasnije do donošenja osporenoga djelomičnog rješenja, ističe kako je taj prigovor općenite naravi bez ikakvih dokaza koji bi upućivali na utvrđenje da zainteresirana osoba nije vlasnik nekretnina iz I točke osporenoga rješenja.

Zainteresirana osoba predlaže Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troškova spora u svoti od 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz podataka spisa je razvidno da je HAKOM (ovdje tuženik) zaprimio zahtjev Grada Umaga (ovdje zainteresirane osobe) od 27. siječnja 2017. za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (EKI) koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu Grada te utvrđivanje visine naknade za pravo puta sukladno članku 28. stavku 6. ZEK-a.

Člankom 28. stavkom 4. ZEK-a propisano je da je infrastrukturni operator obvezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obvezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta. Stavkom 6. toga članka ZEK-a je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od Agencije tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

U predmetnoj stvari među strankama su sporna pitanja: je li Grad Umag vlasnik svih nekretnina iz Tablice 1 koje se taksativno navode u I točki osporenog akta i od kada je tužitelj obvezan početi isplaćivati naknadu za pravo puta.

U konkretnom je predmetu nesporno da je tužitelju bilo naloženo dostaviti izvratke iz zemljišnih knjiga za navedene katastarske čestice na kojima je izgrađena EKI te ovjerenu izjavu da se koristi predmetnom EKI od upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine.

Dana 2. ožujka 2017. tuženik je od tužitelja zaprimio popunjenu Tablicu 1 za svaku pojedinu katastarsku česticu na području Grada na kojoj je izgrađena EKI, geodetski elaborat katastra vodova za cjelokupnu EKI, trase kabelaške kanalizacije, trase kabela u zemlji bez kabelaške kanalizacije i trase nađenih kabela na cijelom administrativnom području Grada. Tužitelj je dostavio izjavu o korištenju EKI tri godine bez sudskog spora s upraviteljem općeg dobra ili vlasnicima nekretnina, kao i izvadak iz odluke da se predmetna EKI nalazi u poslovnim knjigama HT-a i da je sastavni dio bilance temeljnog kapitala.

Zainteresirana osoba je tuženiku dana 5. listopada 2017. dostavila Tablicu 1 s identificiranim nekretninama koje su u njenom vlasništvu. Stoga je u postupku je utvrđeno da je tužitelj obvezan plaćati zainteresiranoj osobi godišnju naknadu za pravo puta EKI na nekretninama za koje je utvrđeno da su u njenom vlasništvu.

Međutim, u odnosu na čestice na kojima se nalazi tužiteljeva EKI, a za koje je tužitelj u elaboratu za pravo puta naveo kako ne proizlazi iz zemljišnih knjiga da su vlasništvo Grada, tuženik je ustvrdio da će se u odnosu na te čestice (nekretnine) naknadno provesti ispitni postupak i analizirati dokazi koje će podnositelj zahtjeva (ovdje zainteresirana osoba) dostaviti tuženiku. S obzirom na takova utvrđenja glede vlasništva odnosno utvrđenja radi li se o općem dobru, doneseno je predmetno: djelomično rješenje. Dakle, osporeno se rješenje odnosi samo na one nekretnine za koje nije sporno vlasništvo odnosno upravljanje u smislu članka 28. stavka 4. ZEK-a.

Što se tiče pitanja određivanja početka isplate naknade pravilno je primijenjen članak 9. stavak 2. PID Pravilnika, kojom odredbom je propisano da postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršit će se po odredbama ovoga Pravilnika. Naime, odredbom članka 5. stavka 4. toga Pravilnika je propisano da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta.

Analizom svih dostupnih podataka predmetnog spisa, navoda tužitelja, tuženika i zainteresirane osobe, ovaj Sud ocjenjuje da je rješenje tuženika pravilno i zakonito.

Iz navedenih razloga, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno je kao pod točkom I presude.

Odluka o trošku upravnog spora temelji se na članku 79. stavku 4. ZUS-a.

Odluka pod točkom III temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 30. svibnja 2018.

Predsjednica vijeća
Fedora Lovričević-Stojanović, v.r.

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primjeno:	13.9.2018. 9:01:02		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/17-01/125	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-3	Spis	0	

Za točnost izvratka - ovlaštenu službenik

